

Serafina otevřela oči a rozhlédla se ztemnělou dílnou. Zkoumala, jestli nějaké krysy nebyly natolik hloupé, aby se k ní přiblížily, zatímco spala. Věděla, že jsou tady, hned za hranicí toho, kam její oči ve tmě dohlédly. Šramotily v puklinách a stínech rozlehlého sklepení pod velkým sídlem, snažily se z kuchyní a spižíren ukrást, co se dalo. Serafina trávila většinu dne podřimováním ve svých oblíbených úkrytech, ale právě tady, schoulená na staré matraci za zrezivělým kotlem v bezpečí dílny, se cítila nejvíc jako doma. Z hrubě otesaných stropních trámů tu visely kladiva, klíče a další nářadí. Vzduch naplňoval důvěrně známý pach oleje. Vypadá to jako slibná noc pro lov – to byla Serafinina první myšlenka, když se rozhlédla tmou kolem sebe.

Její otec, který před lety pracoval na stavbě Biltmoru a od té doby žil bez povolení v místním sklepení, spal na lůžku, které potají umístil za regály se zásobami. Ve starém kovovém sudu, nad nímž jim před pár hodinami vařil večeři (kuře s ovesnou kaší), ještě žhnuly rudé uhlíky. Při jídle se oba choulili co nejbliž k ohni, aby se zahřáli. Serafina jako obvykle snědla kuře, ale kaši nechala.

„Dojez večeři,“ zabručel tatínek.

„Dojedla jsem,“ odpověděla a odložila napůl prázdný cínový talíř.

„Celou,“ namítl otec a přistrčil jí talíř zpátky. „Nebo nebudeš nikdy větší než vychrtlý selátko.“

Vždycky ji přirovnával k hubeným prasátkům, když ji chtěl popíchnout. Počítal s tím, že se na něj naštvě natolik, aby spolykala tu odpornou kaši, i když na ni nemá chuť.

„Nebudu jíst oves, tati,“ namítla a pousmála se. „Nezáleží na tom, kolikrát ho přede mě postavíš.“

„To není nic jiného než rozvařený kousky zralého vobílí, děvče,“ prohodil tatínek a posunul klacíkem ostatní dřevo v ohništi tak, jak ho chtěl mít. „Po světě neběhá nikdo, kdo by neměl rád vobílí.“

„Ty víš, že nedostanu do žaludku nic zeleného nebo žlutého nebo nechutného jako tohle, tati, tak mě přestaň komandovat.“

„Kdybych na tebe křičel, vypadalo by to jinak,“ ohradil se otec a zase zašoural klacíkem do hraničky.

Zanedlouho na ovesnou kaši zapomněli a začali se bavit o jiných věcech.

Když si Serafina vzpomněla na večeri s tatínkem, usmála se. Neuměla si představit moc věcí – snad kromě spánku pěkně v teple za jedním z malých, sluncem ozářených sklepních okýnek – které by byly lepší než škádlení s tatínkem.

Sklouzla opatrně z matrace, aby ho neprobudila, po špičkách přešla po špinavé kamenné podlaze dílny a vykradla se do klikaté chodby. Zatímco si mnula ospalky z očí a protahovala ruce a nohy, nemohla se ubránit pocitu vzrušení. Tělem jí probíhaly vášnivé záchvěvy potěšení nad začátkem úplně nové noci. Cítila, jak se v ní probouzejí svaly i všechny smysly, jako by byla sova, která si čechrá křídla a protahuje drápy, než se rozletí na noční lov.

Serafina se tiše pohybovala tichým domem – prádelnou, spižírny, kuchyní. Suterén byl celé dny plný služebnictva, ale teď byly všechny místnosti prázdné a temné. Takhle je měla nejradši. Věděla, že Vanderbiltovi a jejich početní hosté spí ve druhém a třetím poschodí nad ní, ale tady panovalo ticho. Serafina se ráda plížila nekonečnými chodbami a přítmím spižíren. Zнала každou skulinu a každý kout – na dotek, podle záblesků a stínů. V noci bylo tohle její panství. Výhradně její.

Nad hlavou zaslechla tichý zvuk. Noc začala rychle.

Serafina se zastavila. Naslouchala.

O dvoje dveře dál. Zaškrábání malých nožek na holé podlaze.

Dívka se kradmo vydala podél stěny.

Když zvuk utichl, zastavila se. Sotva se znovu ozval,

vyrazila kupředu i ona. Tuhle techniku se naučila v sedmi letech: Pohybovat se, když se pohybují. Znehybnět spolu s nimi.

Teď slyšela, jak ti tvorové dýchají, jak škrabou drápky po kamenné podlaze a táhnou za sebou ocásky. Cítila známé chvění prstů, napětí v nohou.

Pootevřenými dveřmi vklouzla do spižírny a spatřila je ve tmě: Dvě mohutné krysy se špinavou hnědou srstí, které jedna za druhou vyklouzly z odpadové trubky v podlaze. Zřejmě to byli nováčci, honící se hloupě za šváby, když mohly okusovat náplň z čerstvě upečených koláčů jen o pár místností dál.

Serafina se přikradla tichounce k nim, tak, že se kolem ní ani vzduch nepohnul. Soustředila svůj pohled jen na ně. Špicovala uši, aby jimi zachytila každý krysí pohyb. Už cítila i jejich odporný pach z kanálů. Krysy se celou dobu věnovaly svému smrdutému mrzkému počínání a vůbec o její přítomnosti nevěděly.

Zastavila se pár kroků od nich, skryla se ve stínu a přichystala se ke skoku. Tenhle okamžik milovala – chvíli těsně předtím, než vyrazila. Zhoupla tělem dozadu, dopředu, nachystala si správný úhel. Pak udeřila. V jediném bleskurychlém, výbušném okamžiku popadla pišticí a svíjející se krysy holýma rukama.

„Mám vás, vy hnusný potvory!“

Menší krysa se svíjela hrůzou a snažila se dostat pryč, ale ta větší se zkroutila a kousla Serafinu do ruky.

„Tak na to zapomeň!“ zasyčela dívka a tvrdě uchopila krysí krk mezi palec a ukazováček.

Obě krysy sebou divoce zmítaly, ale Serafina je držela pevně a nepouštěla. Tohle se naučila už dříve – že když je člověk jednou chytí, musí je pevně stisknout a nepustit, i když jí drápky škrábaly a šupinaté ocasy se jí ovíjely kolem rukou jako odporní šediví hádci.

Po několika vteřinách zoufalého zápasu oběma krysám došlo, že jí neuniknou. Zklidnily se a podezíravě ji sledovaly korálkovými očima. Jejich drobné čenichy a uličnický dlouhý vousky sebou pošukávaly strachy. Krysa, která dívku kousla, pomalu obtočila ocas nadvrát kolem jejího zápěstí, jak hledala nějaký nový způsob, jímž by si pomohla na svobodu.

„Ani to nezkoušej,“ varovala ji Serafina. Kousanec jí ještě krvácel a neměla náladu na další zákeřné výpady. Byla už pohryzaná i dřív, ale nikdy se jí to moc nezamlouvalo.

Vydala se chodbou se dvěma špinavými zvířátky v sevřených pěstích. Bylo fajn chytit dvě krysy ještě před půlnocí, a tyhle byly mimořádně odporné – šlo o takové ty krysy, jaké se vždycky prokoušou rezným pytlek k obilí uvnitř nebo shodí vejce z police, aby mohly olízat ten nepořádek z podlahy.

Serafina vyšla po starých kamenných schodech, které vedly ven, a vydala se přes měsícem osvětlený pozemek k okraji lesa. Tam hodila krysy do listí. „A teď mazejte pryč a neopovažujte se vrátit!“ křikla za nimi. „Příště už tak hodná nebudu!“

Krysy se po prudkém dopadu kutálely po lesní půdě, až se jejich tělíčka zastavila a zůstala rozechvěle ležet

v očekávání smrtící rány. Když žádná nepřicházela, otočily se a užasle se na Serafinu zadívaly.

„Padejte, než si to rozmyslím,“ doporučila jim.

Krasy už neváhaly a rozběhly se do podrostu.

Bývaly časy, kdy chycené krasy neměly takové štěstí. Kdy nechávala jejich mrtvolky vedle tatínkovy postele, aby viděl, co v noci zvládla. Ale už to tak dávno nedělala.

Od útlého dětství pozorovala muže a ženy, kteří pracovali v suterénu sídla, a věděla, že každý z nich má konkrétní úkol. Její tatínek spravoval výtahy pro lidi i jídlo, okenní panty a klíčky, systém parního vytápění a další mechanická zařízení, na jejichž fungování sídlo s dvěma sty padesáti pokoji záviselo. Dokonce se staral i o to, aby dobře fungovaly varhany ve Slavnostním sále, kde Vanderbiltovi pořádali nóbl plesy. Kromě tatínka pracovali v suterénu kuchaři a kuchařky, kuchyňské pomocnice, uhlíři, kominíci, pradelny, pekařky, služky, komorníci a bezpočet dalších lidí.

Když jí bylo asi deset, zeptala se: „Mám tady taky práci jako všichni ostatní, tati?“

„Ovšem, zlatíčko,“ odpověděl jí, ale podezírala ho, že to není pravda. Že to řekl jen proto, aby se jí nedotkl.

„A co je to? Co je moje práce?“ naléhala na něj.

„Je to moc důležitý postavení tady v domě a nikdo to nedokáže dělat líp než ty, Sero.“

„Tak už mi pověz, tati. Co je to?“

„Jsi H. CH. K. Biltmorskýho sídla.“

„Co to znamená?“ zeptala se vzrušeně.

„Hlavní chytačka krys,“ odpověděl tatínek.

Ta slova se jí vyryla do mysli, i když si to vymyslel. I teď, po dvou letech, si vybavovala, jak se jí hrudníček nadmul pýchou, jak se hrdě usmála, když to tatínek vyslovil: Hlavní chytačka krys. Líbilo se jí, jak to zní. Všichni věděli, že hlodavci jsou na Biltmorském sídle s tolika spižírnami a komorami a stodolami velký problém. A k chytání těch prohnanych, zlodějských čtyřnohých škůdců, kteří za sebou nechávali svůj trus a roznášeli nemoci a na něž byli dospělí s pastmi a otrávenými návnadami krátcí, měla Serafina opravdu vrozený talent. Ustrašené myši, které v rozhodujících okamžicích vždycky zpanikařily a dělaly osudové chyby – to nebylo nic pro ni. Zato krysy ji každou noc proháněly, na krysách zdokonalovala svoje schopnosti. Teď, ve dvanácti letech, byla přesně to: Serafina, H. CH. K.

Když ale sledovala dvě krysy pádící do hloubi lesa, zmocnil se jí podivný a silný pocit. Chtěla se rozběhnout za nimi. Chtěla zjistit, co vidí pod listím a větvičkami, prozkoumat skaliska a údolí, potoky a další zázraky kolem. Jenže to jí tatínek zakázal.

„Nikdy nechoď do lesa,“ opakoval jí. „Jsou tam temný síly, kterejm žádněj nerozumí, nepřírozený věci, který ti můžou ublížit.“

Serafina stála na kraji lesa a dívala se mezi stromy, kam až dohlédla. Celá léta slychala vyprávění o lidech, kteří se ztratili v lese a nikdy se už nevrátili. Zajímalo by ji, jaká nebezpečí tam číhají. Černá magie, démoni nebo nějaké děsivé příšery? Čeho se její otec tak bojí?

Mohla se s tatínkem špičkovat kvůli nejrůznějším věcem, jen tak z legrace – třeba že nechce jíst ovesnou kaši nebo že celé dny spí a celé noci loví, že špehuje Vanderbiltovy a jejich hosty – ale tohle nezpochybňovala nikdy. Věděla, že když to tatínek říká, zvažní přitom stejně jako při jejím vyptávání na nebožku maminku. A že při všem tom popichování a škádlení občas nastane chvíle, kdy člověk prostě drží jazyk za zuby a dělá to, co se mu řekne, protože cítí, že to je nejlepší způsob, jak zůstat naživu.

Serafíny se zmocnila podivná osamělost. Odvrátila se od lesa a zadívala se zase na sídlo. Měsíc vystoupal nad strmě šikmé břidlicové střechy domu a odrážel se ve skleněných tabulích kopule nad zimní zahradou. Nad horami jiskřily hvězdy. Na dokonale posekaných trávnicích zářily v měsíčním světle rostliny, květiny i stromy. Viděla každyčkou podrobnost, každou žábu a hlemýždě a všechny další noční tvory. Na vzrostlé magnolii propěvoval svou tichou píseň drozd. Mláďata kolibříků v hnízdečkách mezi šlahouny vistárie se vrtěla ve spánku.

Trochu ji povzbudilo, že tohle všechno pomáhal postavit její tatínek. Patřil k těm stovkám zedníků, tesařů a dalších řemeslníků, kteří před lety přišli do Asheville z okolních hor, aby pomohli vybudovat Biltmorské sídlo. Tatínek tu pak zůstal, aby se staral o mechanická zařízení. Jenže když ostatní zaměstnanci odcházeli večer ze suterénu ke svým rodinám, on a Serafína se ukryli mezi trubkami s párou a za policemi s kovovým nářadím

v dílně jako černí pasažéři ve strojovně parníku. Neměli kam jít, neměli žádný dům ani rodinu. Když se Serafina ptala na maminku, odmítal o ní mluvit. Zůstali na světě jen sami dva a sklepení bylo jejich domovem tak dlouho, jak si jen pamatovala.

„Jak to, že nebydlíme v pokojích pro služebnictvo nebo ve městě jako ostatní, tati?“ vyptávala se ho mnohokrát.

„Co ti na tom vadí?“ odpovídal nabručeně.

Během let ji naučil dobře číst i psát a vyprávěl jí spoustu příběhů o světě, ale zdráhal se mluvit o tom, co ji zajímalo nejvíc – třeba co sám cítí hluboko v srdci, co se stalo její mamince, proč Serafina nemá žádné sourozence a proč s tatínkem nemají příbuzné nebo přátele, kteří by za nimi chodili. Občas měla chuť dostat se mu pod kůži a pořádně s ním zatřást, aby viděla, co to způsobí. Jenže většinu času tatínek prostě celé noci spal, celé dny pracoval, vařil jim večere a vyprávěl jí příběhy. Ve dvou vedli docela hezký život a Serafina s ním nezatřásla proto, že tatínek si nic takového nepřál. A tak ho nechávala být.

V noci, když všichni ostatní v domě spali, se často plížila po schodech nahoru do pokojů a v měsíčním světle četla knížky. Slyšela, jak se majordomus jednou vychloubal před jistým spisovatelem, který sem přijel na návštěvu, že pan Vanderbilt nasbíral dvacet dva tisíc knih a do zdejší knihovny se jich vešla jen polovina. Další byly uskladněné ve skřínkách a policích různě po domě a pro Serafinu to bylo stejné pokušení jako uzrálé

maliny visící na keřích a čekající, až je někdo otrhá. Příliš velké pokušení, než aby se mu dalo odolat. Zatím si zřejmě nikdo nevšiml, že občas nějaká knížka zmizí a za pár dní se zase vrátí na místo.

Dívka si četla o velkých bitvách mezi státy, kde vojska pochodovala pod potrhanými prapory. Četla si o ocelových ořích poháněných párou, kteří převáželi lidi sem tam. Toužila se v noci vkrást na hřbitov s Tomem a Huckem, ztroskotat s rodinou švýcarských robinsonů. Někdy v noci zatoužila stát se jednou ze čtyř sester, které žily s milující matkou v románu *Malé ženy*. Jindy si představovala setkání s duchy v *Ospalé díře* nebo neodbytné ťukání zobáku Poeova *Havrana*. Ráda tatínkovi vyprávěla o knihách, které přečetla, a ráda si také vymýšlela vlastní příběhy, plné imaginárních přátel a podivných rodin i nočních duchů, ale její děsivé historky bavily otce nejmíň. Na takové fantazie byl příliš rozumný, nevěřil v nic jiného než v cihly, šrouby a věci, které se dají ohmatat.

Serafina si čím dál častěji představovala, jaké by bylo mít tajného kamaráda, o němž by její tatínek nevěděl. Někoho, s kým by mohla mluvit o nejrůznějších věcech. Jenže Serafininým světem nočního suterénu se zrovna moc dětí jejího věku nepotulovalo.

Pár z těch nejniž postavených kuchyňských pomocníků a topičů, kteří pracovali v suterénu a na noc odcházeli domů, ji občas zahlédlo a tušilo, kdo je, ale sloužící z horních pater neměli o její existenci ponětí. Stejně jako o ní nic netušili pán a paní domu.